

PATENTNI SPIS BR. 5391.

Albert Wagner, Ludwigshafen a/Rhein, Nemačka.

Postupak za isušivanje građevina.

Prijava od 8. decembra 1926.

Važi od 1. oktobra 1927.

Traženo pravo prvenstva od 8. decembra 1925. (Nemačka).

Ako se je radilo o tome, da se vlažne prostorije, nove zgrade i tome slično brzo osuše, onda su se korpe sa raspaljenim koksom unosile u prostorije za sušenje. Za sagorevanje potrebni vazduh uziman je iz samog prostora. Dovod novog vazduha (naknadni) bio je kroz otvorena vrata ili kroz prirodne nehermetičnosti zgrade. Proizvod sagorevanja, dimni gasovi sa velikim procentom ugljene kiseline, izmešani sa vazduhom, razvijao se je, peo iz korpi i dolazio je na vlažne površine zidova. Dejstvo ovog vazdušnog kruženja povećano je zračecom toplotom raspaljenog goriva u korpi. Kod ovog postupka sušenja postoji opasnost od požara, jer se korpe moraju uneti u prostorije. U mnogim slučajevima se pod kvari na mestima gde je korpa stajala; osim toga olepljeni tavan i zidovi prskali su usled radialne toplote. Takva u sobi postavljena korpa dejstvovala je na okolni vazduh sisajući. Promena vazduha, koja se mogla postići nehermetičnostima zgrade, prema tome bila je tu vrlo mala.

Iz gornjih razlaganja jasno je, da se pri stalno dovodjenim znatnim količinama toplote morala brzo postići velika temperatura u prostoru i prezasićenost vazduha vlagom. Za odvod ovog vlažnog vazduha nije vodjeno računa. Tamo, gde se vreo vlažan vazduh dodirivao sa hladnim površinama zidova, dostignuta je tačka kapljivosti, dakle lučena je voda. Znatno poboljšanje postignuto je time, što su, po

jednom drugom postupku, unošene korpe sa koksom kojima je sveži vazduh doveden kroz cevi, pri čem su gasovi izvedeni napolje. Ovaj sveži vazduh zagrevao se i dolazio je delom sa gasovima sagorevanja izmešan u prostor za sušenje. I kod ovog postupka prostor za sušenje stajao je pod izvesnim podpritiskom, jer su korpe dejstvovala sisajući. Nezgoda ovog postupka je u tome, što se ovde, kao i kod običnih koksanih korpi, zračeca toplota iskorišćavala i što je svaka prostorija morala imati takvu korpu. Dalja nezgoda oba ova postupka leži u tome, što se korpe moraju svaka za sebe puniti, i što je za punjenje i stalan rad bilo nužno da se stalno ulazi u prostorije sa škodljivim gasovima, ne pominjući teško nošenje goriva u spratove. Osim toga potrebno je bilo postaviti cevi za dovod svežeg vazduha i odvod sagorelih gasova. Koristi pak od ova oba postupka jesu u tome, što su prostorije dobijale u dovoljnoj meri ugljenu kiselinu, koja pomaže stvrdnjavanje lepca. Ali i ovo je samo površno dejstvo usled sisajućeg dejstva korpe.

Ovaj pronalazak polazi od drugih principa. Princip ovog postupka sušenja sastoji se u tome, sve se prostorije - a - za sušenje pune stalno sabijenim vazduhom izvesne temperature i to pomoću jednog uređenja - b -, koje se nalazi van zgrade. Ovaj sabijeni vazduh, ako je to potrebno (kod velikih zgrada) reguliše se delimično otvaranjem prozora, tako da

se dobija ravnomerno brzo sušenje. U zgradi za sušenje pored izlaganja iste pritisku vazduha, automatski se regulišu dotičuće količine suvog vazduha time, što prostorije, koje imaju još vlage usled vezivanja toplote i smanjenja temperature, dobijaju automatski stalan dovod toplog vazduha, tako da se vazdušno kruženje u zgradi reguliše veličinom vlage u pojedinim prostorijama.

Pozato je, da zid propušta vazduh. Kako po ovom postupku prostorije stoje pod pritiskom, to suvi vreli vazduh mora kroz lep i zid izaći u atmosferu najkraćim putem i to zasićen vlagom. Sabijeni vazduh je smeša iz vazduha i proizvoda zagorevanja. On sadrži i ugljenu kiselinu, koja prinudno ide kroz lep i zid. Na ovaj način se za nekoliko dana postiže stvrdnjavanje lepa i zida, koje se prirodnim tokom pomoću ugljene kiseline može postići tek posle dugog vrenjenja.

Postepeno rašćenje temperature u prostorijama za sušenje pokazuje, da proces stvrdnjavanja napreduje i da je sva voda iz lepa i zida izlučena. Ulazak u zgradu za vreme sušenja nije potreban.

Patentni zahtevi.

1. Postupak za sušenje prostorija naznačen time, što se u te prostorije upušta sabijeni vazduh visoke temperature, tako da u njima vlada nadpritisak prema atmosferi.

2. Postupak po zahtevu 1, naznačen time, što se vazduhu za sušenje dodaie ugljena kiselina.

3. Postupak po zahtevu 1 i 2, naznačen time, što se jedan deo već vlagom zasićenog sabijenog vazduha iz prostorija (a) za sušenje vraća u delimičnom kruženju kroz cevni vod (d) ka uredjenju (b) radi ponovne upotrebe.

Fig. 1.

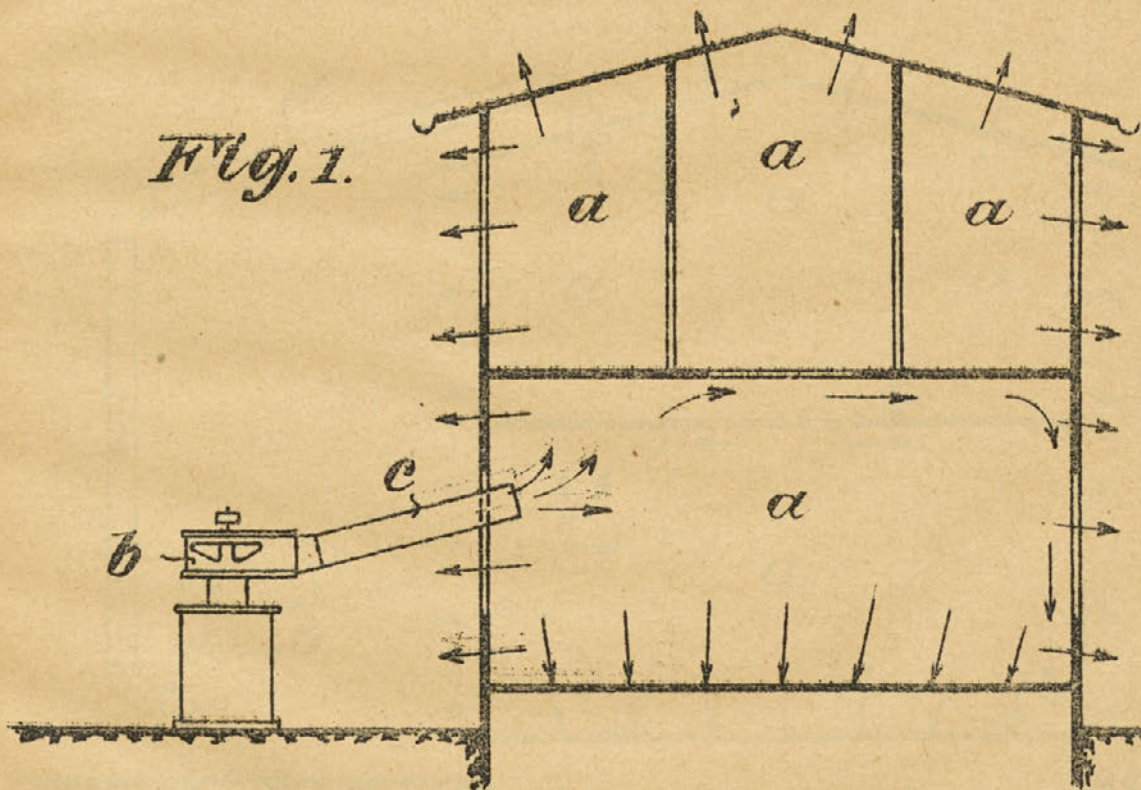

Fig. 2.

